

**СОФИЙСКИ
УНИВЕРСИТЕТ
„СВ. КЛИМЕНТ
ОХРИДСКИ”**

РЕФЕРАТ

ПО ДЪРЖАВНО И ПУБЛИЧНО УПРАВЛЕНИЕ

НА ТЕМА:

**МАКС ВЕБЕР: СОЦИОЛОГИЯ НА
ГОСПОДСТВОТО. СОЦИОЛОГИЯ НА
РЕЛИГИЯТА**

Изготвил:

Проверил:

София, 2015

В своето есе „Социалната психология на световните религии” Вебер разширява анализа си от „Протестантската етика” като разглежда пет основни световни религии - конфуцианството, индуизъм, будизъм, ислям и християнство – като основната му цел е да разгледа по-общо връзката между религията и „икономическата етика”. По този начин, той представя своя религиозен опит, който се отклоняват от тези, предлагани от Маркс и Дюркем. За разлика от марксистките възгледи, Вебер твърди, че религията не е „проста функция на социалното положение на даден слой, която се появява, като характерен приносител на неговата характеристика”, нито представя идеология на клас от обществото като отражение на ситуацията в даден слой на обществото (Вебер 1958, с.269-70). Вместо това религията, формира икономическо, практическо поведение по същия начин както и подобно поведение оформя религиозните доктрини. Най-важното е, че религиите са насочени към психологическите нужди на успешните хора за легитимиране на тяхното добро благосъстояние/съдба, а за по-малко щастливите те предлагат обещание за бъдещо спасение. Въпреки, че тази „религиозна необходимост” може да бъде универсална, формата, в която тя се среща е различна в различните социални слоеве (войници, селяни, политически лица, интелектуалци, гражданско общество), които проявяват афинитет към определен религиозен светоглед. Независимо от това, тези възгледи имат своето собствено въздействие върху поведението, които не могат да се разглеждат просто като отражение на материалното състояние. Това важи с особена сила за религиозните виртуози, чиито борба за спасение се ръководи от автентични духовни мотиви. За вярващите, активно разглеждащи себе си като инструмент на Божията воля, общувайки дълбоко и замислено с космическата любов на нирвана, те представляват истински религиозни цели, които не могат да бъдат сведени до някакво базисно съществуване.

Вебер също така показва, как религиите насърчават „рационализацията на реалността”. Предлагащите обещания за изкупление, независимо дали това произтича от социално потисничество, зли духове, цикъл на прераждания или човешки несъвършенства, от всички религии се противопоставят на „безчувствения” свят с убеждението, че „светът в своята тоталност е, би могъл, и трябва по някакъв начин да бъде осмислен като „космос” (Вебер 1958, с.281). Специфичната форма на религиозно значение произтича от „систематичния и рационализиран” образ на света, който определя „от какво и за какво човек иска да получи спасение и ... може да бъде спасен” (пак там, с.280). Религията декларира, че светът не е игра на късмет. Вместо това, той се управлява от причини и съдби, които могат да бъдат „познати”. Знаейки